

NGUYỄN CHÍ THIÊN

HOA địa ngục

 Tiếng Quê Hương
& NGƯỜI VIỆT
VIRGINIA 2019

Hoa Địa Ngục

Nguyễn Chí Thiện

hoa địa ngục

Nguyễn Chí Thiện

Bìa: *Tiếng Quê Hương & Người Việt*

Nguồn: *Internet*

hoa địa ngục

NGUYỄN CHÍ THIÊN

**Tiếng QUÊ HƯƠNG & NGƯỜI VIỆT
VIRGINIA 2019**

HOA ĐỊA NGỤC

Hoa địa ngục tưới bằng xương máu thịt
Trộn mồ hôi chó ngựa, lệ ly tan
Hoa trưởng sinh trong tù bệnh, cơ hàn
Hương ẩm mốc, mầu nhở nham, xám
xịt

HOA ĐỘC

Tình mộng nở thành hoa oan trái
Vườn hồn ủng nhiễm sắc hương
Lũ hồ điệp ngày xưa quen đường
vờn bay đụng phải.
Mùi hương, rụng xuống thảm thương.

TIẾNG VỌNG TỪ ĐÁY VỰC

Trong muôn ngàn tiếng muốn tìm ra
Tiếng nào thiết tha
Tiếng nào trung thực
Hãy lắng nghe tiếng vọng từ đáy vực.

THƠ CỦA TÔI

Thơ của tôi không phải là thơ
Mà là tiếng cuộc đời nức nở
Tiếng cửa nhà giam ngòm đen khép mở
Tiếng khò khè hai là phổi hang sơ
Tiếng đất vùi đổ xuống lấp niềm mơ
Tiếng khai quật cuốc đào lên nỗi nhớ
Tiếng răng lạnh đập vào nhau khổ sở
Tiếng dạ dày đói lả bóp bâng quơ
Tiếng tim buồn thoi thóp đập bơ vơ
Tiếng bất lực trước muôn ngàn sụp lở
Toàn tiếng của cuộc đời sống dở
Và chết thời cũng dở, phải đâu thơ!
(1970)

CUỘC CHIẾN ĐẤU NÀY

Cuộc chiến đấu này chưa phân thắng
phụ
Ta vẫn còn đây và sắt thép còn kia
Chết chóc thâm câm, cốt nhục chia lìa.
Ta vẫn sống và không hề lẫn lú
Ta muốn nói với loài dã thú:
Khúc hát khải hoàn ta sẽ hát thiên thu!
(1975)

TRONG BÓNG ĐÊM

Trong bóng đêm đê ngột
Phục sản một mặt trời
Trong đau khổ không lời

Phục sẵn toàn sắm sét
Trong lớp người đói rét
Phục sẵn những đoàn quân
Khi vận nước xoay vần
Tất cả thành nguyên tử
(1976)

ĐẤT THẨM

Đất thẩm, trời sâu nào đâu đổi mới
Tất cả ngả vàng, đỏ mắt chờ chi?
Thời gian nào có mấy khi
Mang lại cho ta những gì mong đợi
Ôi, mọi thứ chân trời để tới
Con người phải dẫn thân đi

Dù ngàn muôn họng súng đen xì
Phục đón trên đường thiên lý
Ta dám sống , và ta dám nghĩ
Chuyện dám làm, dám chết nhẽ đâu
không
Ta sẽ dành cho sự thành công.
Bảo bối cuối cùng - mạng sống.
(1976)

THẾ LỰC ĐỎ

Thế lực đỏ, phải đồng tâm đập nát
Để nó hoành hành, họa lớn sẽ lan
nhanh.
Nhưng không thể dùng bom A bom H
Phá nát địa cầu vì một lũ gian manh

Nên phải viết, phải muôn ngàn kẻ viết
Những tội tầy đình được bưng bít tinh
vi

Nếu nhân loại mọi người đều biết.

Cộng sản là gì, tự nó sẽ tan đi
Thứ sinh thành từ ấu trĩ ngu si
Sự hiểu biết sẽ là mồi hủy diệt
(1973)

MỘT TAY EM TRỎ

Một tay em trỏ:

Đời xưa đuổi

Một tay em trỏ:

Hận vô bờ

Thế giới ơi, người có thể ngờ

Đó là một tù nhân tám tuổi!
Trên bước đường tù tôi rong ruổi
Tôi gặp hàng ngàn em bé như em!

TÔI LÀ BẠN

Tôi là bạn của cô gái đi
Ế khách ngồi ngủ gật ở vườn hoa
Tôi chẳng có gì an ủi cô ta
Ngoài tình cảm chan hòa và không kh-
inh bỉ
Tôi là anh của những em nhỏ tí
Xó chợ đầu đường, ăn cắp vật nuôi thân
Bé tí hơn mà tù tội bao lần
Miệng tục tĩu, hồn như trang giấy trắng!
Tôi là con lão ăn mày cay đắng

Không gia đình, tàn phế lắt lay
Mời lão xơi một bữa rượu thực say
Nghe lão khóc kể những ngày xa cũ
Tôi, tóm lại, là trái tim ủ rũ
Thông cảm với nhiều số phận bùn đen
Vì chính tôi, tôi là gã nhiều phen
Khổ đói, lao tù, nhục khinh nếm đủ!
(1967)

TÔI IM LẶNG

Tôi im lặng khi kẻ thù hành hạ
Sắt thép đưa vào, đau đớn, hôn mê
Câu chuyện anh hùng để trẻ con nghe
Tôi im lặng chỉ vì tôi tự nhủ:

Có ai đi rừng gặp loài dã thú
Lại mở mồm kêu xin chúng thương
tha?
(1974)

KHI MỸ CHẠY

Khi Mỹ chạy, bỏ miền nam cho cộng
sản.
Sức mạnh toàn cầu nhục nhã kêu than
Giữa tù lao, bệnh hoạn, cơ hàn
Thơ vẫn bán, và thừa dư sức đạn!
Vì thơ biết một ngày mai xa xôi nhưng
xán lạn
Không giành cho thế lực yêu gian.
Tuyệt vọng dầu lan tràn
Hy vọng dầu tiêu tan

Dân nước dẫu đêm dài ai oán.
Thơ vẫn đó, gông cùm trên ván
Âm thầm, thâm tín, kiên gan
Biết trái tim thành “chiếu yêu kính”
giúp nhân gian
Nhận rõ nguyên hình cộng sản
Tất cả suy tàn, sức thơ vô hạn
Thắng không gian, và thắng cả thời gian
Sắt thép quân thù năm tháng rỉ han!
(1975)

XUẤT CƠM TÔI

Xuất cơm tôi một hôm đánh đổ
Tôi còn đương đau khổ nhìn theo
Thì nhanh như một đàn heo

Bốn, năm, đầu bạc dầm trèo lên nhau
Bốc ăn một loáng sạch lầu
Miếng cơm, miếng đất, lầu bầu chửi
nhau!
(1966)

TÔI CÓ THỂ ĂN

Tôi có thể ăn vài cân sản sống
Ngon lành như nhai kẹo xô-cô-la!
Bạn phục tôi tài hơn cả lợn là?
Tôi đương sống trong nhà giam Việt
Cộng!

✱

Mùa đông rét, ào ào gió lộng.
Đứng ngâm mình vớt nửa giữa giòng
sông

Bạn tưởng tôi xương sắt, da đồng?
Tôi đương sống trong nhà giam Việt
Cộng!

*

Chỗ tôi nằm sáu mươi phân chiều rộng
Hai người bên, một hủ, một ho lao.
Bạn bảo tôi còn biết làm sao?
Tôi đương sống trong nhà giam Việt
Cộng!
(1968)

ANH GẶP EM

Anh gặp em trong bốn bức rào dây
Má gầy, mắt trũng
Phổi em lao, chân em phù thũng

Gió lạnh từng cơn rú qua thung lũng.
Em ngồi run, ôm ngực còm nhom
Y sĩ công an nhìn em, thôi nạt nộ om
sòm.

Em ngồi lệt thỏm
Giữa bọn người vàng bụng co ro
Những tiếng ho
Những cục đờm mầu
Mớ tóc rối đầu em rũ xuống
Mình em, teo nhỏ, lỏa lồ...
Em có gì đâu mà em xấu hổ!
Em là đau khổ hiện thân
Ngấn lệ đêm qua còn dấu hoen nhòa
Trên gò má tái
Trong lòng anh bấy lâu nay xám lại.
Nhìn em, lệ muốn chảy dài
Anh nắm chặt bàn tay em hơi rụt lại

Em nhìn anh, mắt đen, tròn, trẻ đại
Nước da xanh mái thoáng ửng mầu
Trong quăng đời tù phiêu dạt bấy lâu
Đau ốm một mình tội thân em quá!
Chắc đã nhiều đêm em khóc như đêm
qua
Khóc mẹ, khóc nhà.
Khóc buổi rời miền Nam thơ ấu
Chân trời hun hút nay đâu?
Rồi đây, khi nằm dưới đất sâu.
Em sẽ hiểu một điều
Là đời em ở trên mặt đất
Đất nước đè em nặng chiu hơn nhiều!
Nhưng nghĩ lúc thân mình bó trong
manh chiếu
Anh biết lòng em kinh hãi hơn ai
Khi gió bắc ào qua vách ải

Những manh áo vải
Tả tơi Vạt vĩa
Vào thịt da..
Em có lạnh lắm không?
Mưa gió mênh mông
Thung lũng sông nước bùn
Bệnh xá mỗi đùn, ẩm mốc
Những khuôn mặt xanh vàng gầy độc
Nhìn nhau, chờ đẫn, không lời.
Nhát nhát em ho
Từng miếng phổi tung rời Bọt sùi, đỏ
thắm!
Em chắc oán đời em nhiều lắm. Oán
con tàu tập kết Ba Lan
Trên sóng năm nào
Đảo chao
Đưa em rời miền Nam chói nắng..

Sớm qua ngời, tay em anh nắm
Muốn truyền cho nhau chút tình lửa
ấm.

Mặc bao ngăn cấm đê hèn
Sáng nay em không trống không kèn
Giã từ cuộc sống
Xác em rấp trên đồi cao gió lộng.
Hồn anh trống rỗng, tả tơi...
(1965)

BÁC HỒ RỒI LẠI

Bác Hồ rồi lại Bác Tôn!
Cả hai đều thích ôm hôn nhi đồng
Nước da hai bác màu hồng
Nước da các cháu nhi đồng màu xanh

Giữa hai cái mặt bành bành
Những khăn quàng đỏ bay quanh cổ cò!
(1970)

GỬI BERTRAND RÚT-XEN

Ông là một bậc triết nhân
Nhưng về chính trị ông dần làm sao
Ông bênh Việt Cộng ồn ào
Nhưng ông hiểu chúng tị nào cho cam
Mời ông tới Bắc Việt Nam
Xem nô lệ đói phải làm ra sao
Mời ông tới các nhà lao
Xem bò, lợn được đề cao hơn người
Không ai kêu nổi một lời
Mồm dân Đảng khóa đã mười mấy
năm!

Xem rồi ông mới hờn căm
Muốn đem bọn chúng ra băm ra vằm
Tuổi ông ngọt ghét một trăm
Nhưng thua cậu bé mười lăm đôi gậy
Về môn “Cộng sản học” này!
(1968)

ĐẢNG ĐẦY TÔI

Đảng đầy tôi trong rừng
Mong tôi xác bón từng gốc sắn
Tôi hóa thành người săn bắn
Và trở ra đầy ngọc rắn, sừng tê
Đảng dìm tôi xuống bể
Mong tôi đáy nước chìm sâu

Tôi hóa thành người thợ lặn
Và nổi lên ngời sáng ngọc châu
Đảng vui tôi trong đất nâu
Mong tôi hóa bùn đen dưới đó
Tôi hóa thành người thợ mỏ
Và đào lên quặng quý từng kho
Không phải quặng kim cương
hay quặng vàng chế đồ nữ trang xinh
nhỏ.
Mà quặng uranium chế bom nguyên tử
(1972)

NHỮNG VÕ SĨ

Những võ sĩ tài ba tuyệt đích
Để luyện rèn đau đớn nề chi
Hóa thân thành bị cát vô tri
Để sau đó hóa thành vô địch
Nghề văn sĩ giống y nghề võ sĩ
Muốn nên tài cần phải chịu đòn đau
Những cú vào tim, những cú nhiệm
màu
Giúp cho nó đập ra tình ra ý
(1971)

TÔI KHÔNG TIẾC

Tôi không tiếc khi bị đời sa thải
Thân thể vùi tan rữa, hóa bùn đen
Nhưng vẫn thơ trong đêm tối đê hèn
Cùng rệp muỗi viết ra mà bị mất
Tôi sẽ tiếc, khóc âm thầm trong đất
(1971)

CÓ TIẾNG CÒI TÀU

Có tiếng còi tàu vang vọng tận ga xa.
Tiếng chửi la, tiếng chó, tiếng gà
Tiếng đàn bà

Hương lúa, tiếng chim ca
Tiếng trẻ nô đùa đầu đó quanh ta
Một đám người cười nói đi qua
Một khúc hát ngàn xưa ai hát ngân nga
Trong hoàng hôn sương sa
Bao tháng năm dài thăm thẳm trôi qua
Ta nằm im như một cây ma.
Trong xà lim như trong ngôi mộ
Dương thế bao la, tiếc thương tất cả!
(1985)

XUA LÝ BẠCH

Xưa Lý Bạch ngẩng đầu nhìn trăng sáng
Rồi cúi đầu thương nhớ quê hương
Nay tôi ngẩng đầu nhìn nhện giăng bụi
bám

Cúi đầu giết rệp nhặt cơm vương
Lý Bạch rượu say gác lên bụng vua
Đường

Tôi đói lả gác lên cùm rỉ xám
Lý Bạch sống thời độc tôn u ám
Phong kiến bạo tàn chưa có tự do
Tôi sống thời cộng sản ấm no
Hạnh phúc tự do, thiên đường mặt đất
Rủi Lý Bạch, mà may tôi thật!

(1967)

LÝ TƯỜNG

Lý tưởng, quang vinh, mộng tình, lẽ
sống

Chuyện trên trời dưới biển xa xôi!

Thú thực là dân đói chúng tôi

Chỉ mơ ước được no bằng con vật

Vì giấc mơ được làm con người

đã mệnh mông không thành sự thật

Lại rũ tù cả lũ như chơi!

Gạo, sắn, ngô, khoai

Tứ chương trên đời

Quấn chặt, rồi bời, điêu đúng!

(1971)

SAO CÓ THỂ SỐNG

Sao có thể sống thế này được mãi?
Hiện tại hung tàn đậm suốt tương lai
Quá khứ là chi?
Một chuỗi ngày dài
Bị sắt thép nghiền tan, thảm hại!

*

Là võ sĩ đời treo găng mãi mãi
Ngay từ khi chưa kịp bước lên đài
Bị Mác Lê ập lại đánh thua dài
Nằm đo ván trong mưa rêu nắng dãi!

*

Là thi sĩ có hồn thơ khắc khoải
Có cuộc đời hạnh phúc sớm ly khai
Có niềm tin nát vụn ở ngày mai

Có tù, bệnh cặp kè nhau hủy hoại

✱

Tôi sống mãi những ngày quẩn quại

Những ngày khao khát sản và khoai

Những ngày chôn sống cả đời trai

Trừ khí khái, tình thương, lẽ phải !

(1968)

NÀNG THƠ

Nàng thơ của ta khát thèm rau muống

Mộng bát cơm đầy, quỹ đói hay ma?

Thiếu chất nhiều khi chân đứng dậy là

Đầu choáng mắt hoa tối xâm gục xuống

Nên rượu thánh ta chưa hề được uống

Câu thơ thần ta vẫn tạo ra
Những vần thơ từ đau khổ bao la
Trào ra, máu óc tim còn sủi nóng!
(1985)

TA MUỐN

Ta muốn hôn ta như cảnh trời thu xa
xanh, êm ả
Nhưng đất nước như cánh rừng tối đen,
hoang dã
Lang sói tung hoành, tanh tưởi bao la
Hôn ta ngâm trong máu lệ muốn tan ra
Mỗi khi ta mơ về những chân trời nhân
ái thiết tha
Ngây ngất từng bừng như rượu, như
hoa

Cảnh trại tù đen lạnh, bãi tha ma
Lại sừng sững hiện ra xóa nhòa tất cả
Ta đứng trầm tư, hóa đá
Linh hồn sông núi nhập vào ta
Đỡ ta không gục ngã
Nhắc ta không được ngã!
(1987)

TÔI THƯỜNG ĐI QUA

Tôi thường đi qua phố
Có anh chàng mù, mắt như hai cái lỗ
Kính chẳng đeo, mồm thời xệch méo
Ngậm vào tiêu, cổ nổi gân lên
Dốc tàn hơi thổi đứt đoạn như rên

Mấy bài hát lắng nhăng ca ngợi đảng
Đã mang lại Ấm no và Ánh sáng!
Một buổi sớm anh hình như choáng
váng
Gục xuống đường tiêu rớt sang bên
Tôi vội vàng chạy lại đỡ anh lên
Anh chỉ khẽ rên: Trời, đói quá!
(1959)

THẦN HỒ

Ôi hồ đó đáng thờ như thần hồ
Chớp nhoáng vài giây tạt chết bốn bò!
Thịt lại có mùi, công an đành bỏ
Hồ chẳng miếng nào, tù được bữa no!
Tù bữa đó, tù gọi tôn là Bác Hồ
Vẽ chân dung người rõ đẹp, rõ oai
Đem đóng treo lên ở phía cửa ngoài
Thay bác Hồ, ai cũng chán tận mang tai!

NHỮNG NÀNG KIỀU

Cộng sản kết tội phong kiến và xót
thương

Nàng Kiều ngày xưa trong văn chương!

Còn những nàng Kiều ngày nay trong
Hỏa lò,

ai thương?

Ghẻ lở đầy, gầy gơ xương

Vết ăn từ hạt cơm dưới rãnh

Cũng cùm kẹp, đòn đánh

Cũng lén lút hút thuốc Lào

như những ông mãnh lưu manh.

Gót sen lướt qua là sắc mùi tanh !

(1983)

HÃY CHO QUA

Hãy cho qua những gì đã qua
Chớ nghĩ tới những gì đã tới
Điều đó được nhưng còn hiện tại
Hiện tại hung tàn, không chút dung tha
Tra tấn ta từng phút lại từng giờ
Bắt ta khóc những ngày qua đã mất
Đợi ngày mai dù chẳng thấy tăm hơi!
Nghĩa là khi ta sống ở trên đời
Đời lang sói ta càng không thể trốn
Phải chiến đấu giữa muôn trùng nguy
khốn
Góp phần thất bại với tương lai
Đó cũng là tia chớp của ngày mai
Dù mất hút trong trời đêm hiện tại

Tôi thừa nhận tia chớp này vĩ đại !

(1975)

LẠC GIỐNG ĐEM TRỒNG

Lạc giống đem trồng trộn lẫn tro phân

Để tránh tù ăn, nhưng vô tác dụng

Trộn D. D. T thử xem dám đụng ?

Kết quả là đớp vụng hàng cân !

Ngấm thuốc lạc giống không nẩy một
nhân

Đảng đã hoàn thành kế hoạch Đông
Xuân !

(1962)

MẸ TÔI

Me tôi trong những ngày giỗ chạp
Thường ngồi chấp tay cầu khẩn giờ lâu
Chiếc áo hoa hiên cũ đã bạc màu
Tôi chỉ thấy mẹ dùng khi lễ bái
Đời của tôi nhiều khổ đau oan trái
Mẹ bao giờ cũng cầu nguyện cho tôi
Đứa con trai tù tội mấy phen rồi
Hàng nước mắt chảy dài trên má mẹ
Ngồi bên mẹ, tôi thấy mình nhỏ bé
Tình thương yêu của mẹ lớn bao nhiêu
Mẹ ơi, con lòng chỉ nguyện một điều
Được gần sống, đừng lìa xa khỏi mẹ!
Giờ hẳn mẹ mỗi khi ngồi cầu lễ

Cho đứa con tù bệnh chốn rừng sâu
Chiếc áo hoa hiên cũ đã bạc màu
Phải đắm ướt biết bao hàng nước lệ!
(1963)

CÓ THỂ CÔ TA

Có thể cô ta là người trong sách
Và hình như đã hiểu tôi nhiều
Biết đâu rồi, tôi chẳng được yêu
Yêu tha thiết, chân thành, trong sạch
Từ buổi đó, tháng ngày tôi cộc cạch
Đạp chiếc xe tàng tới hiệu cô ta
Mua con tem, thiệp giấy gọi là
Tiền chẳng có, gia đình tôi thanh bạch

Song mấy năm rồi tôi chỉ là người
khách

Chung thủy, hơi buồn, chẳng nói bao
nhiều

Hình ảnh cô ta như áng mây chiều.

Gợi thương nhớ mơ hồ, xa cách
(1964)

CẮT DẠ DÀY

Cắt dạ dày, đây xà lim

Ngỡ là thơ phải chết chìm

Sống bằng óc, sống bằng tim

Thơ vẫn tỏa sáng xà lim!

TÙ LAO THĂM THĂM

Tù lao thăm thăm chữ nghĩa quên tiệt
Mọi tin tức đều không được biết
Một tờ báo cũng không được đọc
Một đòn hiểm đánh vào bộ óc!

✱

Gia đình lãng quên hay âm thầm
thương khóc?
Khỏe, ốm, vui, buồn, cưới xin, tang tóc
Một phong thư không được nhận, vắng
im
Một đòn hiểm đánh vào trái tim!

✱

Tháng năm biển biệt năm miết xà lim
Hạt muối, cọng rau hết phương kiếm
tìm

Một bát cơm đầy mơ mới thấy
Một đòn hiểm đánh vào dạ dày!

✱

Y sĩ đao phủ, tiếng lòng lầy
Nước thiếu, nước bắn ghẻ lở đầy
Một chần mông mùa đông độc ác
Một đòn hiểm đánh vào thể xác!

✱

Bao năm tê tái, một mái đầu bạc
Không nói, không cười, không người
tâm tình
Một nắm mồ câm, âm thầm một mình
Một đòn hiểm đánh vào thần kinh!

✱

Trong các ngón đòn cộng sản yêu tinh
Thời đòn dạ dày là kinh tởm nhất
Thể xác, óc, tim nó chơi hồng tấ

Nó rất có thể vùi tắt trong đất
(1986)

ĐẤT NƯỚC

Đất nước thâm bầm ngâm trong khổn
cực

Bạo lực giam cầm, giải thoát không
phương

Không thể nào khác được!

Ta đã lao vào cuộc chiến đấu bi thương

Ta muốn quên đi mọi thứ chân trời

Tìm an ủi trong hai bữa cơm nghèo hiu
hắt

Song bộ máy khổng lồ bằng sắt

Cuốn hút ta vào, định đập nát óc tim ta

Ta phải đương đầu
Đón đau, khổn khổ
Mấy chục năm dòng tim óc cháy đỏ
Bao lần tiếp cận với tiêu vong
Ta vẫn một lòng chiến đấu
Nấu nung đau đớn với căm hờn
Thành vũ khí tiến công vào tội ác
Giờ óc tim đã vạc
Xác thân đã mòn
Tất cả đen ngòm, hôi hám
Ta vẫn nằm đây
Giành giật với quân thù
Từng phút, từng giây, từng nhịp thở!
(1988)

CHUYỆN TÙ

Chuyện chốn tù lao
Tưởng tượng làm sao!
Khó tin làm sao!
Đổi quần đổi áo
Được về thuốc Lào
Cuộn vào giấy báo
Quản giáo bắt nhân
Cùm tới thối chân
Có người thiệt thân!
Còn lũ tù nhân
Chọc mắt cắt gân
Giết nhau tàn nhẫn!
(1981)

NGƯỜI CAO

Người cao hạ thấp vẫn cao
Kẻ thấp, đề cao vẫn thấp
Tuyên truyền đảo điên là không đáng
chấp
Toàn dốt ngu thán phục, nhục làm sao!
Lịch sử đâu phải chuyện tào lao
Để chúng bay tha hồ lếu láo
(1986)

TỪ TRẺ TỚI GIÀ

Từ trẻ tới già quét dọn nhà tu
Tới tuổi bảy mươi vô có đi tù
Mười năm lao động cần cù
Mưa nắng ngày công giữ đủ
Quản giáo đùa yêu dọa cùm cổ cù
Cụ càng tăng năng xuất cần cù!
Cố càng thêm, thêm mãi cái lưng gù
Vãi cả ra quần, ra cát, khai mù
Ngoài tám mươi cụ bỏ xác trong tù
(1973)

LÚC ĐẦU

Lúc đầu tôi không ăn
Cơm thừa của những người no tiếp tế
Tù ngục đói khổ là thế
Của ngọc thực tôi đâu dám chê
Nhưng sĩ diện con người ai cũng có
Mãi sau
Khi nhìn cái đùi của tôi nó to
Bằng cái tay người khác
Tôi nghĩ đây là điều không nên thoái
thác
Tôi còn phải sống
Phải vượt khó khăn
Tôi gục mặt nhận ăn
Ăn luôn cả cay đắng nhục nhằn
Rồi cũng quen dần, bạn ạ
(1983)

NẾU AI HỎI

Nếu ai hỏi tôi mong gì trong cuộc sống

Biết tôi tù, anh sẽ nói: Tự do!

Tôi đói lâu rồi, anh sẽ nói: Ấm no!

Không, không phải, anh lắm, trên đất
Cộng

Những thứ đó đã trở thành huyền
mộng

Ai người ôm ấp chờ trông

Tất nhiên phải sống

Quần lưng, quy gối trước quân thù

Trong cuộc trường chinh độ sức với lao
tù

Tôi chỉ có lời thơ ấp ủ

Và hai lá phổi gây sơ

Để đánh kẻ thù, tôi không được hèn
ngu

Để thắng kẻ thù, tôi phải sống ngàn thu!

(1976)

TỪ TƯ TƯỞNG

Từ tư tưởng bước sang hành động

Phải có cầu ngôn ngữ giao thông

Trên giòng sông chuyên chính mênh
mông

Đừng nghĩ chuyện xây cầu bắc cống!

Song ngôn ngữ ngày đêm vẫn sống

Âm thầm đưa tư tưởng sang sông

Qua muôn trùng hệ thống xiềng gông

Đảng ra sức dựng thay cầu cống

Thoát khỏi đầu là tư tưởng sống

Sẽ có ngày tạo những kỳ công!
(1971)

SẼ CÓ MỘT NGÀY

Sẽ có một ngày con người hôm nay
Vất súng, vất cùm, vất cờ, vất đảng
Đội lại khăn tang, đêm tàn ngày rạng
Quay ngang vòng nạng oan khiên
Về với miếu đường, mồ mả gia tiên
Mấy chục năm trời bức bách lãng quên
Bao hận thù độc địa dấy lên
Theo hương khói êm lan, tan về cao
rộng
Tất cả bị lừa qua cơn ác mộng
Kẻ lọc lừa, kẻ bạo lực xô chân

Sống sót về đây an nhờ phúc phận
Trong buổi đoàn viên huynh đệ tương
thân
Đứng bên nhau trên mất mát quây
quần.
Kẻ bùì nguì hối hận Kẻ bồi hồi kính cẩn
Đặt vòng hoa tái ngộ lên mộ cha ông
Khai sáng kỷ nguyên tả trắng thẳng cờ
hồng!
Tiếng sáo mục đồng êm ả
Tình quê tha thiết ngân nga
Thay tiếng “Tiến quân ca” Và Quốc tế
ca
Là tiếng sáo diều trên trời xanh bao la!
(1971)

TRẠI KHỔ SAI

Làm, bắt phải làm, cùm, đánh, đốn đau
Ăn, bắt phải ăn, ăn toàn rau, muối.
Bộ đội, công an, cởi trần tắm suối
Chúng tôi ngồi bên lửa vẫn còn run!

NHỮNG THIẾU NHI

Những thiếu nhi điển hình chế độ
Thuở mới đi tù trông thật ngộ!
Lon xon không phải mặc quần
Chiếc áo tù dài phủ kín chân
Giờ thấm thoát mười xuân đã lớn

Mặt mũi vêu vao, tính tình hung tợn
Mở miệng là chửi bới chẳng từ ai
Có thể giết người vì củ sắn củ khoai!
(1966)

ĐƯỢC NGHE BÀ

Được nghe bà kể khổ
Con thấy đời con thật là đáng chết!
Con đã đi bóc lột để nuôi bà
Con bây giờ không dám nhận là cha
Dù bà là do con đẻ ra
Con, thành phần địa chủ thối tha
Trước Nhân dân, trước Đảng, trước bà
Xin thành khẩn cúi đầu chịu tội!
Đó là lời một cụ đồ ở ngoại thành Hà
Nội

Trước đầu trường giảng giới với con
(1972)

CỬA VÀO TIM

Vì cửa chính vào tim là mắt
Nên tiếng hát Trương Chi giữa chừng
phải tắt
Và giọt lệ Mỹ Nương tuy rằng chân thật
Chỉ khiến ly trà càng thêm đắng ngắt

THƯƠNG ĐÔI MẮT

Thương đôi mắt không dám nhìn cái
đẹp
Sợ rằng cái đẹp không vui!
Đôi mắt sẽ ngượng ngùng cúi xuống

Bàn chân thẫm lạng quay đi.....
Đôi mắt Trương Chi
Đôi mắt sinh ra đã nhìn đáy nước
Năm mỗ định trước, xanh trong...
Năm tháng xuôi giòng lãnh đạm
(1964)

CÓ NHỮNG CON THUYỀN

Có những con thuyền đầy ước mơ vỡ
đắm
Có những phương trời rỏ máu mắt đắm
đắm
Có dáng thân yêu trong đất im nằm
Có hối tiếc trong tim này ai oán lắm
Đâu cả ngàn đêm mắt không hề nhắm?

Đâu vạn bình minh lao ngục tối tăm?
Đâu triệu nắm mồ chôn triệu khối hồn
căm?

Câu giải đáp đen ngòm như vực thăm!
Bằng phong ời, gió buồn vạn dặm
Vầng trăng quê hoen máu xa xăm
Tất cả tàn theo dấu tháng năm
Cờ rũ giữa tâm hồn tôi đã căm!
(1987)

ANH CÓ BIẾT

Anh có biết giữa lao tù cay đắng
Rét không quần, không áo, đập hàm
răng
Đói xương sườn, xương sống chồi cằng

Ốm không thuốc thân tàn xem khó
thăng

Tôi vẫn có những đêm dài thức trắng

Tạo vắn thơ cam lặng, anh ơi !

(1966)

ĐỪNG SỢ

Đừng sợ cái cực kỳ man rợ

Dù nó đương thịnh thời rông rở nơi nơi

Phải vững tin vào bước tiến con người

Vì khi nó bị dìm ngang sức vật

Cũng là lúc nó tìm ra sức bật

Đau thương kỳ diệu đi lên!

Từ muôn ngàn tàn lụi không tên

Sẽ bùng nổ một trời hoa lạ quý

Từ đêm cùng chập chùng chuyên chế

Văn minh nghệ thuật hồi sinh
Chỉ xót cho lớp trẻ hiện hình
Của đói khổ, tù đầy, nhem nhuốc
Phải cứu chúng, phải tìm ra phương
thuốc
Dù là thuốc nổ!
(1975)

TỪ VƯỜN LÊN NGƯỜI

Từ vườn lên người mất mấy triệu năm
Từ người xuống vườn mất bao năm?
Xin mời thế giới tới thăm
Những trại tập trung núi rừng sâu
thẳm!
Tù nhân ở trường rừng bấy đứng tằm

Rệp muỗi ăn nằm hôi hám tối tăm
Khoai sắn tranh giành cùm, bản, chém,
băm

Đánh đập tha hồ, chết quăng chuột
gặm!

Loài vượn này không nhanh mà rất
chậm

Khác vượn thời tiền sử xa xăm

Chúng đói chúng gầy như những cái
tăm

Và làm ra của cải quanh năm.

Xin mời thế giới tới thăm!

(1967)

MIẾNG THỊT LỢN

Miếng thịt lợn, chao ôi là vĩ đại!
Miếng thịt bò lại vĩ đại bằng hai!
Chanh, chuối, cam, đường, lạc, đỗ, gạo,
khoai
Tất cả những gì người có thể nhai
Đảng mó tới tự nhiên thành vĩ đại
Chuyện có thực mà tưởng như thần
thoại
Mà tưởng như ác mộng bi ai!
(1974)

TUYỆT THỰC

Nói chi rùng rú âm u
Ngay giữa Hỏa lò Hà Nội
Bất cứ người tù nào tuyệt thực
Cộng sản cấm uống lập tức!
Chiếu chắn thu thẳng
Bắt nằm không trên sàn xi măng
Sát ngay hố xí
Ra lệnh cho tự giác canh gác kỹ
Cấm mọi người trò chuyện, can khuyên
Ai vi phạm cùm liền
Nhiều thanh niên bỏ mạng!
Đây không phải tuyệt thực đấu tranh gì
với Đảng
Mà vì chuyện riêng gia cảnh

Chán đời muốn chết đi cho rảnh !
Nhưng Cộng sản coi đó là đấu tranh
Cần phải cho chết nhanh !
Người tuyệt thực muốn ăn
Cũng còn khó khăn
Phải làm đơn nhận khuyết điểm, xin ăn
Xin lỗi Đảng
Rồi sau đó kỷ luật cùm hàng tháng !
(1982)

CHỊ TÔI

Trong những năm dài tù tội
Chị hiền thay mẹ nuôi em
Đời chị nghèo nuôi thân còn chẳng đủ

Mỗi miếng chĩ cho là mỗi miếng
thương tâm!

ĐẢNG TA

“Đảng ta là đạo đức” Bác Hồ nói đúng
thực!

Búa đánh nện vào ngực
Bắt làm đủ định mức
Người thời học máu tươi
Chết sau vài hôm trời
Người thời thành ho lao
Sống cũng chẳng là bao
Nhưng giữ vững cao trào
Thi đua trong cải tạo
Đảng ta rất nhân đạo

Bác Hồ không nói láo!

(1980)

MẤY CÁI ĐẦU

Mấy cái đầu bé tẹo

Quản lý nước, nước nghèo

Cai trị dân, dân khổ

Chỉ được cái lý ra, không xấu hổ

Miền là các đồng chí bố

Xoa đầu, cho bám vào đuôi!

Nhưng đảng nào cũng là bám đuôi

Sao không chọn cái đuôi màu mỡ

Cho dân được nhờ

Bám đuôi Nga là dân chết dở

Bản thân nó cũng đương quay cuồng,
xoay sở

Ngô, mì lo chạy cong đuôi!

(1984)

NHÀ VĂN

Nhà văn nhà báo

Nhà giáo nhà thơ

Nhà thờ nhà chùa

Đều sợ đều thua

Nhà tù - nhà Vua!

Chờ đùa với Đảng!

(1980)

BÁC HỒ

Mấy chục năm xa nước,
Bác không viết phong thư nào
về thăm gia đình trong nước.
Cách mạng thành công, Bác vịn cố bạn,
bất cần
Bác Hồ ơi! Bác không yêu nhà,
Bác làm sao yêu được nước
Không yêu người thân,
Bác làm sao yêu được nhân dân!
Chỉ những kẻ ngu dần
Bị mê lóa bởi tuyên truyền điều trá
Mới tin Bác là đạo cao đức cả
Yêu nước thương nòi, có nghĩa có nhân
Đến chị ruột Bác kia, khi còn sống ở

dương trần

Cũng từ Bác, coi là không có Bác.

Vì Bác đối với thâm tình quá bạc

Chị Bác - bà Thanh - nói vậy nhiều lần

Bác vu cho bà là bị tâm thần!

Bác ranh ma, Tây không bắt nổi một lần

Làm cách mạng ở nước ngoài thoải mái

Bác xứng đáng được tôn là cáo quái

Bác quái hơn nhiều so với lũ tay chân!

(1981)

TRÁI TIM HỒNG

Ta có trái tim hồng

Không bao giờ ngừng đập

Cắm giận, yêu thương tràn ngập xót xa
Ta đương móc nó ra
Làm quà cho các bạn
Mấy chục năm rồi
Ta ngồi đây
Sa lầy trong khổ nạn
Như con tàu vượt trùng dương mắc cạn
Mơ về sóng nước xa khơi
Khát biển, khát trời
Phơi thân xác trong mưa mòn, nắng gỏi
Thân thể tàn theo thế kỷ
Sương buồn nhuộm sắc hoàng hôn
Ký ức âm u vất vưởng những âm hồn
Xót xa tiếc nuối
Ta vẫn chìm trôi trong dòng sông đen
tối
Lều bều rác rưởi tanh hôi

Hư vô ời, cập bến tới nơi rồi
Cõi bụi chờ mong chi nữa!
Một trái tim hồng với bao chan chứa
Ta đặt lên bờ dương thế trước khi xa
(1986)

ĐÓN XUÂN

Đón xuân chân trong cùm
Trà thuốc không một hơi, một hùm
Xung quanh ta một mùi thum thum
Con người ta xương da một dùm
Dốc chút hơi tàn dành dùm
Thơ xuân vẫn nở một chùm!

NÚI

Người đứng đó, cao to giữa loài cây cỏ
Song ngàn vạn mối lo ngày đêm chập
chờn chực đó

Chắc người hiểu rõ

Bao kẻ thềm đặt chân lên đỉnh đầu
người

Người nhô lên trong những cơn động
đất nhất thời

Thì rồi cũng có thể nhất thời

Người chìm chôn trong những cơn đất
động

Hỡi núi cao lồng lộng!

Chót vót song chon von và không lớn
rộng

Quanh quần bên người toàn lũ phù vân
Người càng cao càng tê lóa tâm thần
Vận mạng của người nguy mất!

Người quên cả dưới chân người là đất
Năm tháng nặng đè, đất sụt, đứng vào
đâu?

Người có chiều cao, mà chẳng có chiều
sâu

Lòng dạ của Người tối tăm biết mấy!
Tục ngữ đo người không quá ba thân
cây

Ôi chỉ những kẻ khờ ngây
Mới khiếp hãi coi Người là vĩ đại
Văn minh càng cao,
Người càng thấp đi thảm hại
Trên đầu người bao kẻ đã bay qua

Hang vực người bao kẻ đã xông pha
Còn ta
Ta chỉ nhìn qua và lắc đầu buồn bã
Ta biết người chỉ là chất đá
Giá trị không bằng con cá là rau
Người ì ra, không xấu hổ với đàn sau
Nặng chịch, thù lù, thô lỗ
Cao mà chẳng chút thanh cao
Nói gì lớn lao đức độ
Những con người của thời đại cung
trăng diệu kỳ đồ sộ
Nếu người cản trở đường đi
Sẽ đục thủng ruột người hoặc san bỏ
người đi
Bằng mọi cách!
Hỡi núi !
Biết bao kẻ trong bọn người thét ra lửa

một thời hồng hách
Đã lần lượt từ lâu lạnh ngắt tàn tro
Thế giới này không thể để cho
Một lũ các người nháp nhô hỗn độn
Trong tương lai các người sẽ không còn
là nơi chốn
Cho các loài độc xà và ác thú ghê
ngang
Trái đất rồi đây chỉ có những ngai vàng
Cho những kẻ nhô lên từ Trái Tim vĩ
đại!

(1973)

ĐẤT NƯỚC TÔI

Đất nước tôi yếu nghèo bé nhỏ
Lại chịu toàn tai họa quá to
Đồng bào tôi sống yên lành như thỏ
Cũng mỗi mòn tù ngục nằm co
Các loại mồi hôi đều chảy vào kho
Máu nhuộm cờ, hoa trưng bày đây đó
Mắt địa cầu cận thị lòi to
Lệ cú tha hồ lụt nhỏ
Miễn là mùi xoa thay thành cờ đỏ
Vẫy mừng bọn cướp tự do
Đạo mạo, thung dung trên tàn tro
xương xọ
Tôi không nhớ hết tên bọn nó

Duẩn, Giáp, Hồ Hề, Chinh Xu gì đó !
(1971)

NHÌN SUẤT CƠM

Nhìn suất cơm - cục hình tra tấn
Vừa khổ đau, vừa cảm giận bùng bùng
Chúng đang xẻo của ta từng miếng thịt
Hút của ta từng giọt máu bi thương
Chúng cho ta ăn thua một con mèo
Và khoái trá nhìn ta xương da lủng
củng
Đi đứng lơ dờ, xanh bủng, mắt mờ run
Chúng bảo ta vẫn còn nghị lực
Vẫn ngấm ngấm sáng tác
Tiếp tục nuôi ý đồ xấu xa bôi xấu Đảng

Lần thứ hai trước mắt địa cầu
Chúng hứa bắt ta phải quy gối, cúi đầu
Ngậm đắng nuốt sâu tới ngày lấp lỗ
Mang theo thơ phú xuống mồ
Nhờ Diêm Vương xuất bản
Cho loài giun đất đọc ngâm!
Ta không trả lời
Lấy mùi xoa lau qua vầng trán
Vầng dương còn cháy đỏ
Dầu hoàng hôn!
(1987)

KHI MUỐI CHÁT

Khi muối chat đưa vào mồm thấy ngọt
Và khi lá sắn hóa bụi thơm
Cũng là khi tôi lấy máu lặn đờm
Quết vào mặt Mác- Lê bằng mọi giá
Kể cả giá treo cổ
(1976)

TOÀN TOÁN ĐÀN

Toàn toán đàn đôi, chất chồng một xó
Sàn dưới, sàn trên như hấp như nung
Bị lèn như trong một chiếc cặp lông

Hơi đất hơi người bốc lên, thở khó!
Quần áo nồng hơi giăng đầy đây đó
Muối rệp tung hoành, chuột gián lông
nhông
Mùi hổ tiêu, hổ tiểu cùng xông
Hủ, suyễn, ho lao, điên rồ, náo động!
Cứ như thế lui lần sự sống
Cứ như thế rụng dần từng móng...
(1968)

HỎA LÒ

Giấy dép thu, bắt đi đất
Giấy giẻ vệ sinh, vất tất
Hỏa lò gần Trung ương nhất
Con người gần con vật nhất!

TÊN HỀ

*Chân đi dép lố
Mồm đốt đô la
Bác Hồ chúng ta
Kịch gia xuất sắc!*

LỆNH THA

Vui nào bằng cái lệnh tha
Nhưng bao cảnh ngộ thực là xót xa!
Ra tù mất mẹ mất cha
Vợ bỏ lấy chồng, con hóa lưu manh
Hai bằng tay trắng, thân anh

Miếng cơm manh áo, quần quanh thàng
ngày

Trong tù anh đã xanh gầy

Ra tù anh vẫn xanh gầy thảm thê

Công an o ép trăm bề

Nay đồn, mai sở, chán chê nhục nhằn

Kiếp nghèo cơm chẳng đủ ăn

Ốm đau ập tới khó khăn cùng đường

Một liều thuốc chuột thảm thương

Đã đưa anh thoát thiên đường Mác Lê !

(1979)

TÙ CHÍNH TRỊ

Miền Bắc có vô vàn tù chính trị
Mục đích tối cao là được sống an thân
Gần vợ con, dù khổ đói nhục nhằn
Không dám hé răng phàn nàn một tí

BUÔNG TIM CHẾ ĐỘ

Mười mấy năm sống giữa lao tù
Sống giữa buông tim chế độ
Tôi đã hiểu tới tận cùng bể khổ
Mà trước kia Phật tổ hiểu lơ mơ..

GIẬT MÌNH

Bắt chước mọi người tôi giữ vẻ hân
hoan

Chẳng dám thở than dù đời đói khổ
Nhưng khi tiếng bên lề đường xe đổ
Tôi vẫn giật mình tưởng xe sở công an

CÁNH THƠ

Ôi cánh thơ nhẹ nhàng là thế
Mà sao sợ hãi giam cầm?
Bởi cánh thơ chỉ là cánh chim, nhưng
cánh chim báo bão

Lại không phải bão thông thường, mà
bão trong tim

(1965)

ĐẤT NÀY

Đất này chẳng có niềm vui
Ngày quết mồ hôi, đêm chùi lệ ướt
Trại lính, trại tù, người đi không ngớt
Người về thừa thớt dăm ba
Trẻ con đói xanh như tàu lá
Cày bừa phụ nữ đảm đang
Chốn thôn trang vắng bóng trai làng
Giấy báo tử rơi đầy mái rạ
Buồn tất cả
Chỉ cái loa là vui!
(1965)

NGÀY TẾT

Ngày tết ngàn năm thiêng liêng đã đến
Xà lim lạnh tím xương da
Ấm tối, thối khai, khám xét phiên hà
Muối trắng khô lòng hai bữa
Chân phù, nước lã thay cơm..
Hôm sớm, ảo mờ choáng váng
Nấm mồ vùi táng nhớp nhờn
Mờ mắt, meo mồm, mọt mốc mộng mơ
Ngoài trời lâm thâm mưa...
Linh hồn năm tháng xa xưa
Khơi dậy bao mùa xuân rục rở
Làm ta thương nhớ
Làm tim ta ghen ngào muốn vỡ

Lại trở về đây
Trong cảnh đọa đầy thảm hại
Ôi làm sao sống lại
Những mùa xuân ngất ngây
Những mùa xuân không bao giờ còn
thấy
Để ta tận hưởng cảnh sum vầy
Ấm cúng
Tràn đầy yêu thương!
Ngàn đời yêu thương!
??? ???
Sàn xi măng băng giá lạ thường
Hơi lạnh toát ra làm ta đau buốt
Suốt xương lưng
Ngồi bánh chưng mẹ luộc vẫn bập bùng
Qua bóng đêm buồn xứ sở
Thấp sáng chân trời xưa cũ, xót xa

Bát canh măng, canh bóng, đĩa giò hoa
 Không khí thiêng liêng, thành kính
 Đã ngấm sâu vào trong máu xương ta
 Như những thâm tình ruột thịt
 Không thể nào quên nổi, thiết tha!
 Kia, mẹ cha ta
 Anh chị, bạn bè
 Hương khói, ly trà, chén rượu
 Những cảnh những tình khi ta hiểu
 Thời không còn, tan tác từ lâu !
 Riêng khối sầu đọng lại
 Tàn đời không tan
 Ngàn đời không tan
 Tê tái tim gan người tóc bạc..
 Tiếng pháo mừng xuân ngơ ngác
 Xã hội đảo điên xơ xác

Rơm rác nở hoa
Con người, nhục mạ
Bao mùa xuân thăm thăm trôi qua..
Rồi ra
Gió núi mưa ngàn hú gọi
Mồ hoang dang đón tương lai
Khép mọi chân trời mơ ước
Tắt mọi lửa lòng.
Mọi cay đắng ưu tư
Đâu cái thuở ta cười trong nắng
Hát trong mưa
Bùng bùng sinh thú
Giờ xương da ủ rũ muốn tiêu tan
Tiếng pháo bên ngoài ảo não, khô khan
Ta nằm như chó ốm, lụi tàn
Bụi mưa xuân ẩm ướt lưỡi dao hàn

Lửa đói không hề sưởi ấm
 Ta như cô hồn đi giữa đêm đông
 Âm thầm, căm điếc
 Mơ về tổ ấm xa xưa
 Cho trái tim máu ứa, lệ chan hòa
 Xóa nhòa thực tại
 Giây phút chập chờn sống lại mẹ cha ta
 Hiền hòa mà trang nghiêm nhất!
 Ta đứng bên cạnh đào, cây quất
 Rượu ngà say..
 Hương khói vờn bay
 Đỉnh đồng, mâm ngũ quả
 Ngàn xưa ngát tỏa, xanh tươi..
 Pháo nổ, vang trời, ấm áp!
 Song sàn đá xi măng lạnh toát
 Thân gầy run rẩy toàn thân

Tê nhức đôi chân
Đau đầu, buốt thận
Đâu phút cam lai?
Đâu giờ khổ tận?
Ta khát, ta thèm ca nước đùn sôi
Pháo nổ liên hồi
Nhức óc!
Ta trùm chăn kín mặt Run run..
Giao thừa như đã đến
Sốt lên cơn
(1984)

KHÔNG CÓ GÌ QUÝ HƠN ĐỘC LẬP TỰ DO

Không có gì quý hơn độc lập tự do
Tôi biết nó, thằng nói câu nói đó
Tôi biết nó, đồng bào miền Bắc này biết
nó

Việc nó làm, tội nó phạm ra sao
Nó đầu tiên đem râu nó bện vào
Hình xác lão Mao lông lá
Bàn tay Nga đầy băng tuyết giá
Cũng nhào qua lục địa Trung Hoa
Không phải xoa đầu mà tóm tóc nó từ
xa

Nó đứng không yên, tất bật, điên đầu
Lúc rụi vào Tàu, lúc rúc vào Nga

Nó gọi Tàu Nga là cha anh nó
Và tình nguyện làm con chó nhỏ
Xông xáo giữ nhà gác ngõ cho cha anh
Nó tận thu từ quả trứng, quả chanh
Học lối hung tàn của cha anh nó
Cuộc chiến tranh chết vội hết thanh
niên
đương diễn ra trên miền ghê gớm đó
Cũng là do Nga giết Tàu co
Tiếp nhiên liệu gây mối cho nó
Súng, Tăng, Tên lửa, Tàu bay
Nếu không, nó đánh bằng tay?
Ôi đó, thú độc lập không có gì quý hơn
của nó!
Tôi biết rõ, đồng bào miền Bắc này biết
rõ
Việc nó làm, tội nó phạm ra sao

Nó là tên trùm đao phủ năm nào
Hồi cải cách đã đem tù, đem bắn
Độ nửa triệu nông dân, rồi bảo là nhầm
lẫn!

Đường nó đi trùng điệp bắt nhân
Hầm hấp trời đêm nguyên thủy
Đói khổ dựng cờ đại sụy
Con cá lá rau nhát nhàu quản lý
Tiếng thốt, tiếng dao vọng từ hồi ký
Tiếng thở, lời than đan họa ụp vào thân
Nó tập trung hàng chục vạn nguy quân
Nạn nhân của đường lối “khoan hồng
chí nhân” của nó.

Mọi tầng lớp nhân dân bị cầm chân trên
đất nó

Tự do, không thời hạn đi tù!
Mắt nó nhìn ai cũng hóa kẻ thù

Vì ai cũng đói món nhục nhằn cắn răng
tạm nuốt

Hiếm có gia đình không có người bị nó
cho đi suốt.

Đất nó thâm câm cũng chẳng được tha
Tất cả phải thành loa

Sa sả đêm ngày ngợi ca nó và Đảng nó
Đó là thứ tự do không có gì quý hơn
của nó !

Ôi, Độc lập, Tự do !

Xưa cũng chỉ vì quý hai thứ đó

Đất Bắc mắc lừa mất vào tay nó

Nhưng nay mà vẫn có người mơ hồ
nghe nó

Nó mới vạn lần cần nguyên rửa thực to!

(1968)

CHỦ NGHĨA MÁC

Chủ nghĩa Mác chỉ là không tưởng
Trái với bản chất con người, reo rắc tai
ương
Lũ tông đồ, hay đồ tể vô lương
Đã gây bao là máu lệ bi thương
Đã phạm bao tội ác tà trời!
Hơn nữa nó ra đời
Khi Luân Đôn, Paris còn đi xe ngựa
Nay là thời tên lửa, máy bay!
Nếu cứ ngu si ôm mãi chủ nghĩa này
Nếu cứ thẳng tay bóp mãi dạ dày
Đất nước nở mặt nở mày làm sao được
nữa!

Dân tộc ta phải quăng nó vào bếp
lửa

Nồi cơm mới có thể mong đầy

Tự do, no ấm mới sum vầy

(1984)

TA HỎI NGƯỜI

Ta hỏi người, Tố Hữu, đôi lời

Người nói thừa người “chưa ra đời

Trái đất còn nức nở

Nhân loại chưa thành người”

Vậy bố mẹ người

Là trâu, bò, chó, lợn, đười ươi?

(1979)

TÔI NHẮM MẮT

Tôi nhắm mắt nằm yên, không ngủ
Kể báo rền vang, sáng tự bao giờ
Tôi nằm yên, không nghĩ ngợi, không
mơ

Mà lịm chết trong bóng mờ ử rữ
Bóng mẹ cha già đón đau hóa mù
Đêm tối mênh mông đốt lửa vật vờ
Bóng cuộc đời tôi lặng vắng như tờ
Thất thểu, bơ vơ, khóc cười lẫn dờ
Bóng nhọt xám vãi mối tình khổ sở
Lảo đảo đi về, tuyệt vọng, âm u
Bóng hình tôi ho ra máu, lưng gù
Mở mắt ra : sừng sững bóng trại tù
(1969)

ĐI VỀ ĐÂU

Đi về đâu mà sầu đau ngơ ngác
Các ngã đời đều tan tác xác xơ
Hãy xuống con thuyền vượt trùng
dương hung ác
Đi về phương cháy đỏ những trời mơ
Cuộc sống tương lai đương đứng đón
chờ
Chờ ta đó, bờ tự do trắng lệ!
(1978)

NHỮNG TÂM HỒN MƠ ƯỚC

Tôi đã biết những tâm hồn mơ ước
Hóa oan hồn, không siêu thoát lang
thang
Dưới bóng cờ ma máu lửa đỏ vàng
Rên xiết đau thương, giận hờn đất nước
(1970)

THƠ CỦA TÔI

Thơ của tôi không có gì là đẹp
Như cướp võ, cùm kẹp, máu ho lao
Thơ của tôi không có gì cao
Như chết chóc, mồ hôi, bóng súng

Thơ của tôi là những gì kinh khủng
Như Đảng, Đoàn, như lãnh tụ, như
trung ương

Thơ của tôi kém phần tưởng tượng
Nó thật như tù, như đói, như đau
thương

Thơ của tôi chỉ để đám dân thường
Nhìn thấu suốt tim đen phường quỷ đỏ
(1975)

BƯỚC THEO NỖI BUỒN

Bước theo nỗi buồn, vĩnh biệt niềm vui
Hành trang có mồ hôi đất bụi
Chút tiền vốn thơ và mơ nhẩn túi
Xó toa đen thối chịu khó quen mùi

Chuyến xe đời lửa đỏ tấp qua mũi
Đâu vũ bão xoay vần sông với núi ?
(1970)

CÓ NHỮNG CON ĐƯỜNG

Có những việc người già không làm
được nữa
Những việc trong tim cần có lửa!
Có những con đường người già không
dám nghĩ
Những con đường phải vừa phá vừa đi !

KHÔNG MỘT CHỖ

Không một chỗ trên con tàu quả đất
Tôi là người hành khách bơ vơ
Lỡ chuyến, lầm ga, mất cặp, bây giờ
Đứng chen chúc trên sàn toa bản nhất
Sàn một toa đen dành cho súc vật
(1967)

CÂY

Cùng với muôn loài, ta sinh ra và lớn
lên trong không gian man rợ
Gốc rễ của ta nằm sâu trong lòng đất
đai xứ sở

Nhờ ánh sáng mặt trời và những hạt
 nước mưa
 Từ những chất vô cơ ngày đêm vận
 hành trong vũ trụ
 Ta hút vào, nhả ra, thành hoa, thành nụ
 Và lớn lên, nhọc nhằn từng vụ
 Quê hương ta thường ăn chẳng đủ
 Nắng hạn, sâu trời, binh lửa, ly tan
 Đàn em ta còi chột, cơ hàn
 Nhựa sống kiệt dần, héo rũ
 Bao năm qua sài lang làm chủ
 Bách tính muôn loài hiến máu phơi da
 Đêm đêm thường thao thức cùng ta
 Sông núi âm thầm chẳng ngủ
 Ta không có giấc mơ, mơ mình thành
 loài tượng thụ
 Muôn đời trụ với thời gian

Ta chỉ mong sao trên mảnh đất suy tàn
Được góp một phần trái hoa phong phú
Thân mình ta thời gian tự mủ
Những mũi tên thù, những vết dao đâm
Nơi rừng thiêng giam hãm thẳm thâm
Hoa trái của ta thâm bầm nở nụ
Xung quanh ta màu rêu xám phủ
Lá rụng, thu buồn, mốc ẩm, âm u
Ta đứng im, in bóng xuống ao tù
Gió lộng tầng cao ào ào nhắc nhở
Ta vững tin, đất trời kiêu hãnh phụ
Công đất vun bồi nuôi dưỡng thân ta
Trong đêm cùng vùng nhiệt đới bao la
Trái lửa của ta sẽ bùng lên vạn ánh

CON THÀNH THI NHÂN

Con thành thi nhân cũng chính là nhờ
Công sức mẹ thầy nuôi cho ăn học
Gia cảnh bần hàn lo toan chăm sóc
Con chỉ nằm đọc sách luyện văn thơ
Không mấy may báo hiếu được một
ngày
Thực có tội với mẹ thầy biết mấy !
Song lòng già rất thương, đâu nghĩ ngại
Chỉ mong con nên sự nghiệp, nên
người
Trước lúc qua đời, thầy mẹ còn lo
May quần áo để tù về con sẵn có
Tình thầy mẹ mệnh mông như thế đó
Thế gian này không có thứ đem so !
(1980)

NHỚ

Nhớ mẹ cha nhớ anh chị
Nhớ người tử biệt, nhớ người sinh ly
Nhớ cuộc đời trong mộng sớm tan đi
Nhớ lửa sống bùng bùng đã một thời
Giúp ta vượt qua kiếp khổ !

ĐOÀN TỤ

Ta lại gặp nhau, tình xưa lai láng
Trăng xưa lại vàng, lại sáng, em ơi!
Dù màn sương xưa, ngây ngất tuyệt vời
Có tan loãng đi nhiều trong năm
tháng....

CHIA LÌA

Ruột thịt chia lìa đón đau
Gặp nhau anh chị em mình sẽ khóc
Chìm đắm giữa lao tù đầy chết chóc
Em vẫn cầu trời cho bốn anh chị em
mình
Có ngày được ăn bữa cơm đoàn tụ bên
nhau.

TRỞ TRỢI

Không vợ con, nhà thơ tóc trắng
Có tù lao, đao phủ mõm đen
Tất cả bắt ta phải chết, phải hèn
Ta sống, không hèn, thơ tất thắng!

HỎA LÒ

Ở Hỏa lò giấy vệ sinh khó có
Nhiều người không dùng, như trâu như chó
Phải có quà, có ngoại giao, mới có thể
mong xoay
Xoay nó còn gay hơn xoay vé máy bay!

GIẢ THỬ

Giả thử Đảng và Bác
Cho đi lại tự do
Thời thiên đường cụ Mác
Sẽ khỉ gáy, cò ho !

CHÓ ĐÓI

Ta như chó đói vật vờ
Người thấy mùi cơm hau háu
Song ta vẫn chặt ra từng hạt máu
Năm rồi năm chăm sóc nuôi thơ

SỰ ĐÀY ẢI

Sự đày ải dã man gấp trăm lần đem bán
Có kẻ chết bụng mỡ ra toàn vỏ sần
Có người ăn cả cỏ như trâu
Dù họ làm ra đủ thứ hoa mầu
Hoa mầu đó Đảng dùng nuôi lợn !
(1979)

MỘT ĐÊM THỨC

Một đêm thức trắng làm thơ
Sáng dậy lơ đờ, lão đảo
Bê bát cơm tù thiếu nảo
Nhớ ra phải sống để chờ
Thi nhân chó đói vật vờ
Đảng vẫn rình mò lo sợ !
(1987)

ANH NHƯ CÔ HỒN

Anh như cô hồn
Trong đêm buồn phiêu lãng

Em như chim xanh
Hát ca mừng nắng sáng
Em là mặt trời đang lên
Anh là vầng dương xế bóng
Cùng là tinh cầu rực lửa
Trên bầu trời dương gian
Sao anh buồn?
Sao em vui?
Bởi anh là quá khứ
Còn em là hiện tại, tương lai
Khoảng cách không dài chi lắm
Mà chẳng bao giờ có thể gặp nhau !
(1984)

LÒNG XƯA

Lòng xưa một vắng Đông
Tháng năm chìm đắm, giữa dòng chìm
đâu?
Đông buồn dần xám mái đầu
Lòng leo lét ngọn đèn sầu chờ mong..

TÀN TẮT

Khi ngọn lửa thiêng trong tâm hồn tàn
tắt
Mọi thứ chân trời cũng lụi tắt theo
Cuộc sống nổi nênh như một cánh bèo
Thường bị cuốn trôi theo giòng vật chất

BÓNG AI

Bóng ai u ám, nặng nề
 Phố xá đêm buồn hoang vắng
 Số phận, con người, năm tháng
 Mỗi mòn trong bước chân đi..
 Thành phố về khuya, điện mất, đen xì
 Gió thổi trời đông rầu rĩ
 Đâu rồi, thiện, mỹ
 Đâu rồi chân lý, lương tri?
 Thừa thốt ba vì sao hiu hắt
 Như tàn như tắt trong sương..
 Đất nước, quê hương
 Vạn kiếp bi thương không góc nổi đầu
 Bạo lực đỏ ngầu, man rợ

Móng nền tan lở, hoang hư
Một mái chùa rêu, một thảo lư
Một chiếc thuyền câu, thơ với rượu
Tất cả không còn, ai cũng hiểu
Mong gì hai chữ an cư!
Không mang chi ngoài đôi chút thi thư
Tôi cơ nhỡ giữa hai miền thương nhớ
Đất xa lạ, xa mờ, tan vỡ
Trời quê hương vương máu tâm tư
Thực hóa ra hư, mọi thứ tạ từ
Gió bụi lửa qua cửa tử
Giòng thời gian trôi, trôi mãi, lê thê
Bóng ai, u ám, nặng nề..
(1978)

TRÔI VỀ ĐÂU

Trôi về đâu những năm buồn thán nản
Sắt thép chập chùng, in bóng cô đơn
Đường ta đi thăm thẳm non ngàn
Tim óc tan hoang, hoang hôn rùng rợn

CỘNG SẢN

Vợ con có thể bỏ
Cha mẹ có thể từ
Cộng sản thời sinh tử
Mới thoát và tự do

KẺ KHÁT

Trong cõi đời bằng hoại diệt nguy
Tôi có lẽ suốt đời là kẻ khát
Tìm đâu giọt ngọt ngào tươi mát
Khi đắng cay từ trong mộng đắng cay
đi!

TA NHỚ

Ta nhớ những năm, những ngày, những
tháng
Mặt trời, mặt trăng, như thần thoại huy
hoàng
Tình cảm trên đời lai láng làm sao
Chút ít đắng cay, còn toàn thơm thảo!

Ta nhớ thuở ăn cắp tiền nhà, ăn thịt bò
khô, đánh nhau khó bảo

Đi xem thường vượt tường, hay trốn
học, mê chơi

Ta nuốt bao cay đắng trong đời

Riêng thuở đó đẹp như là mộng ảo

Ta nhớ tết, ti toe khoe quần áo

Pháo đốt vang, tiền chưa gấp nếp, mới
toang!

Khách tới mừng xuân, ai cũng mở hàng

Lời chúc tết cũng là lời dạy bảo

Ta nhớ những tối mùa Đông

Đi xi nê về, ăn phở ấp chảo

Phở nóng rượu cay, tỏi ớt càng cay!

Bè bạn ngà say bàn luận cuốn phim hay

Khinh ghét gian ma, xót xa tài hoa mà
đời bất hạnh

Ta nhớ những buổi sáng Chủ nhật,
chuyển mùa trời hơi se lạnh

Ta ngồi bên ly cà phê pha rượu mạnh
Nhìn dòng người, dòng xe khoe tươi
lộng lẫy

Thấy người quen nào ta cũng siết chặt
tay!

Ta nhớ những ngày không uống rượu
mà say

Đời đã như cốc rượu dâng đầy

Tình bạn, tình thầy, tình văn chương
kim cổ

Nào học, nào chơi, nào thi, nào đỗ !

Ta nhớ những hàng quà rong, linh hồn
đường phố

Trăm thứ rao vang, người Việt lại người
Tàu

Cuộc sống bình dân no ấm muôn mầu

Sáng, tối, trưa, chiều, ăn gì cũng có !

Ta nhớ những đền chùa linh thiêng,
những tòa miếu cổ

Những bà già chấp tay cầu khẩn thành
tâm

Những pho tượng ngồi trong hương
khói trầm ngâm

Lũ trẻ vây quanh, đứa nghịch hư, cũng
thành ngoan, im lặng

Ta nhớ những đêm êm đêm thấm vào
hồn ta, bao la trong trắng Những trang
truyện trang thơ mơ mộng tràn đầy

Thiết tha tình Kim, Cổ , Đông, Tây.

Ta thường xúc động phải bỏ sách, đi
một vòng quanh phố vắng..

Ta nhớ những buổi mai mượt mà, đẹp
năng

Quanh hồ Gươm ta mặc toàn đồ trắng

dạo chơi

Đeo kính màu xanh, ta ngắm cuộc đời

Hồ hởi, nói cười, đẹp tươi trong gió..

Ta nhớ những tối nhá nhem tiếng chó

Như có linh hồn, ấm áp xóm quê

Trong những mái gianh là tình cảm
tràn trề

Mưa lụt cũng xách đèn đón ta đi ăn cỗ!

Ta nhớ những ngày cúng giỗ

Cha mẹ, cô dì, chú bác, chị em ta

Mời gặp cho nhau thân mến xum hòa

Hương khói ngạt ngào yêu thương biết
mấy !

Ta nhớ những ngày lội bơi vùng vẫy

Đánh bốc, chơi thuyền, cường tráng nở
nang

Mơ gặp khó nguy bắt nó quy hàng

Trong cuộc sống dễ dàng, êm ả ấy !
Ta nhớ những chiều thú bảy
Mùa hè, ăn bánh tôm bên Hồ Tây
Cô bạn ngồi bên như nàng tiên vậy Vạn
vật từng bừng ngất ngây !
Ta còn nhớ nhiều, nhưng tất cả giờ đây
Đã thành truyện cổ
Tất cả từ lâu búa liềm băm bổ
Nát tan, oan khổ, chôn vùi
Cuộc sống dưới lá cờ đỏ máu đen thui
Đời buồn nhớ mãi đời vui...
(1986)

NẾU CỎ

Nếu cỏ bổ như gạo
Dân cũng chẳng được no
Đảng quản lý ngay cỏ
Khan hiếm, giá vọt cao
Đâu phải nói tào lao
Đảng là như thế đó !
(1982)

TRIỆU CUỘC ĐỜI

Triệu cuộc đời khổ oan
Nát tan trăm ngàn mảnh

Chấp lại mối hóa thành
Mấy vần thơ ai oán!

TÔI ĐÃ TIẾP THU

Tôi đã tiếp thu
Những mối tình
Đi qua hồn tôi
Không như khúc hát êm ru
Hay làn gió mát
Mà như những mũi tên rực hồng độc ác
Xuyên thủng hồn tôi
Muôn lỗ thủng cháy đen
Hủy hết chất men
Hun hút gió lửa ... hoang vắng.

Gió hồn tôi như văng trắng
 Sáng lạnh..
 Thơ thần giữa trời xanh cô quạnh
 Những lỗ tròn đen cháy năm xưa
 Là những bờ núi lửa
 Dấu vết một thời không còn nữa
 Tan hoang..
 Những đêm vàng
 Sương gió mênh mang
 Vạn vật mơ màng
 Lơ đãng
 Trăng nhìn xuống trần gian
 Soi những mái đầu miên man
 Đương chụm lại..
 Đâu những mùa trăng cuồng dại?
 Những mùa trăng tê tái lang thang?

Mây trắng ngàn năm

Quên lãng...

(1983)

AI ĐẾM

Ai đếm đêm dài thao thức

Trôi cùng năm tháng qua trôi

Thương những con thuyền mang ký ức

Đi về sông nước xa xôi....

TRÊN KHOẢNG TRỜI XANH

Trên khoảng trời xanh nao nao

Đôi phút lung linh một buổi chiều nào

Xa lắc như vì sao, xao xuyến
Hoàng hôn ối, thương nhớ vẫn y
nguyên!

NẮNG ĐÃ LÊN RỒI

Nắng đã lên rồi, hè đã sang
Trước sân yên tĩnh bóng cây bàng
Anh em tù phạm đem chăn áo
Phơi khắp sân và giây thép cao
Quần áo chăn màn tuy chẳng mới
Phần đông rách và màu bạc phai
Nhưng những con người trong khổ ải
Trầm ngâm ve vuốt, lo ngày mai
Bỗng dưng tôi thấy lòng bồi hồi
Vì tôi nghĩ tới ngày tháng trôi

Và vì những thứ phơi trong nắng
Là cả đông buồn trước mắt tôi
(1961)

NGƯỜI VÀ CHÓ

Chó xích có một ngày
Thả ra mừng căng nhảy
Người cùm có một năm
Thả ra buồn chống gậy!

NHÀ THƠ ƠI!

Nhà thơ ơi, phải biết
Giữ linh hồn luôn luôn tinh khiết
Như đóa sen hồng thơm ngát giữa tanh
nơ
Như vì sao trong đêm tối hoang sơ
Thăm thẳm mịt mù, lung linh sương
tuyết..
Nhà thơ còn phải biết
Sống trong cõi đời như không bao giờ
chết
Dẫu cơ hàn thảm thiết nguy nan
Dẫu xác thân, bệnh hoạn, teo hàn
Khí tiết vững bền hơn thạch thiết
Giữa thời gian hủy diệt tro tro

Có thể mới mong thả nổi hồn thơ
Bay bổng tung hoành ngay trong cũi sắt
Còn thoát sống hay là lụi tắt
Là việc của Trời, không phải việc nhà
thơ!
(1988)

VĂN LÀ

Văn là tim là óc
Là linh hồn văn gia
Trong chế độ chúng ta
Có nhiều cái quái ma
Tim óc thực đâu cả
Chỉ thấy tim óc giả
Đem trình bày thối tha
Nhìn kỹ thì hóa ra

Đó là cái dạ dày
Lũ bồi văn mất dạy
(1988)

ĐÓI, KHỔ, NGHÈO

Đói, khổ, nghèo, hai bữa
Già, ốm yếu, một thân
Thân thích xa lánh dân
Công an thường gõ cửa
Cuộc sống tởm lộn mửa
Nhưng sống chỉ một lần
Phải bùng to ngọn lửa
Để chết đi đỡ ân hận đôi phần!
(1978)

NẮNG CHANG CHANG

Nắng chang chang
Gió mênh mang
Cánh đồng như gương, lấp lánh
Sau những lùm tre xa xa
Trưa vắng, xóm làng êm ả
Ngồi dưới bóng cây đa mầu hồng
Gió thổi, mồ hôi mát
Tán đa rào rạt
Bỗng thấy mình đang sống
Không gian đột nhiên sinh động!
Thân thiết lạ thường!
Một con ếch ương
Một mùi cỏ hương

Một quê gái quê gánh nặng trên đường,
lầm lũi

Tất cả sao gần gũi, yêu thương!

(1978)

NHỮNG MẢNH MỘNG TÌNH

Tất cả những mảnh mộng tình đau
nhức

Ngập vào tim, mừng tẩy lầy không ra

Lý trí của tôi - Người bác sĩ già

Vết dao kéo nhiều phen, đành bất lực

HỒNG VÂN

Bao lâu rồi, có thấy gì đâu
 Anh thôi đợi, nhưng cà phê nguội đắng
 Anh ngồi lặng, nhìn ra phố vắng
 Làm bận lòng em, anh biết lỗi từ lâu
 Buổi gặp em như một phép nhiệm màu
 Lòng anh, cảnh trời Đông bằng lặng
 Em hiện ra, thành một mùa hè sáng
 Từng bừng huyết phượng nở ngàn bông
 Nhưng thời gian không hơi ấm tình
 nồng
 Hoa phượng đỏ thâm bầm tiết đọng
 Trời Đông về, ảm đạm, mênh mông.
 Lãng đãng bay xa, xa mãi, vết mây hồng

CON TÀU THƠ

Nhiên liệu:

Ngàn rên xiết

Bộ phóng:

Ngàn ước mơ

Người lái con tàu thơ

Thần tự do bất diệt!

HỜN CẮM

Hờn căm năm tháng nấu nung sôi

Sôi mãi cũng bốc hơi rồi cạn

Phải sử dụng hờn căm, ôi các bạn

Đúng vào lúc nó sục sôi!

BÓNG HỒNG DƯƠNG THẾ

Có người thiếu nữ mắt bồ câu
Lưu lạc, ly hương từ thuở xuân thì
Đất Mỹ
Trời Âu Xa lắm !
Nơi rừng sâu
Người cha râu rầu
Thường mang ảnh con mình ra ngắm
Đêm tù
Âm khí âm u..
Mấy chàng trai mắt trũng, chân phù
Thờ thần cầm nòng trong tay
Cầm cả mùa xuân hạnh phúc
Bóng hồng dương thế xa bay...

BÀN TAY NHẪN NHEO

Ta muốn hái hoa thơm gài lên mái tóc
em

Định sống lại những ngày xưa êm ả
Nhưng mái tóc sương pha, bàn tay nhăn
nheo cả

Khiến ta ngừng, cây gió, lá khô rơi..

CON TRÂU

Con trâu khỏe như hổ

Nó chủ yếu ăn cỏ

Vậy trong cỏ phải có

Chất bổ, đúng không anh?

Bạn luộc gô cỏ xanh
Ăn thí nghiệm không thành
Nôn ọe hết còn đâu
Tiếc thay người thay trâu!
(1982)

NÀNG THƠ

Nàng thơ, nàng tiên hững hờ
Những kẻ lượn lơ
Nàng khinh miệt
Chỉ bùng cháy trước tình yêu mãnh liệt
Bất chấp muôn ngàn hủy diệt
Tận cùng tha thiết yêu thơ !
(1979)

NÀY NÃ-PHÁ-LUÂN

Này Nã-Phá-Luân, này César
Sao nỡ đẩy bạn các con ngã thế!
Mẹ sợ lắm cái trò chơi hoàng đế
Mà các con thời quá say mê
Chẳng thương các mẹ già
Lệ rơi thấm đá !
(1968)

TÔI CHƯA SỐNG

Tôi chưa sống cuộc đời tôi định sống
Tôi còn yêu bao giấc mộng thương yêu!

Philippovna, Marguerite, Thúy Kiều

Chiều Mạc Tư Khoa, nắng lửa đất
thánh

Đêm Danube nước trời sao lấp lánh

Ánh niềm vui trong hốc mắt người thân

Những vần thơ trong lao ngục nhục
nhẫn

Những khoản chót sâu vào tim óc khắc

Những khoản lớn lên là tôi đã mắc

Ước mong gì trang trả nữa anh ơi!

(1971)

HỮU GẠO

Đảng gói ước mơ vào trong manh áo

Đảng nhét chí trai vào trong hũ gạo

Bảo quản thế

Đảng còn sợ hãi

Dem xếp cả vào trong các nhà lao!

LÂU LẮM RỒI

Lâu lắm rồi không được thấy trăng

Xa vắng tưởng chừng như quên lãng

Nay chợt thấy, trời trăng đẹp lắm!

Lồng lộng giữa trời xanh vàng thắm!

Ta cũng sờ kêu lên

Gõ tường gọi bạn xa lim bên cùng
ngắm

Trăng rất gần mà xa xôi lắm

Mơ hồ mang ký ức xa xăm

Những vắng trăng ngây ngất bao năm

Ta không được hưởng

Nhưng ai chẳng có một vầng trăng
trong tâm tưởng
Để nhớ, để thương!
Đời ta văng bóng chị Hằng
Ta thương nhớ thời “ông giảng ông
giảng”
Bạn xà lim bên thở dài im lặng
Chắc cũng đương mơ về một vầng trăng
chìm đắm..
(1985)

NHỚ THỬA CÒN

Nhớ thừa còn say giấc mơ hoa
Tôi thường quá vội xây ngôi nhà mộng
ảo

Và tin yêu tự bảo:

- Ngôi nhà này sẽ thắng mọi phong ba

Sương gió không lừa qua

Bụi bặm không lọt vào trong nỗi

Chỉ có hai trái tim nóng hổi

Sưởi cho nhau mà thôi!

Thế rồi năm tháng qua trôi

Cuộc đời biến đổi

Tôi đã thành người luống tuổi

Chúng kiến trải qua nhiều gian dối phôi
pha

Tôi vẫn thấy ngôi nhà đó đẹp

Dù từ lâu cửa khép

Im lìm, rêu mốc, thâm u..

(1984)

TÙ ĂN CHAY (74)

Tù ăn chay nghĩa là không có muối
Cơm không mà dăm suất có vằn xuôi!
Giá được điều lao động toán chẵn nuôi
Lấy lại sức nhờ sắn, khoai, bẹ chuối
Nhà thơ sẽ đỡ còm nhom yếu đuối
Chuồng lợn kia sẽ hóa tháp ngà thôi!

THIÊU THÂN (1987)

Bởi em là ánh lửa
Anh người lữ khách lạc rừng mưa
Nên giống thiêu thân, anh chẳng ngại
ngân
Cháy cánh bay vào nơi hấp dẫn!

TRỜI MƠ

Đất khổ càng tối đen
Trời mơ càng xanh thắm
Nhưng đó là màu xanh yêu thương lỗi
hẹn
Xa dần, hun hút tháng năm

MÙA ĐÔNG (75)

Mùa Đông ập tới đêm rừng giá
Gió bắc mưa dầm lướt thướt qua
Củ khoai hà dím thành vô giá
Bệnh cũ âm thầm lại phát ra
Lũ tôi đã đoán bao người ngã

Trong vụ đông này khó đứng qua
Thân xác hình như nan cốt mã
Mong cầu Đông giá nới tay tha !
(1970)

TÙ ĂN ĐỦ THỨ

Tù ăn đủ thứ, trừ phân
Nói vậy là chưa thành khẩn
Chảo rau muống có giẻ chùi nấu lẫn
Ai người ghê tởm không ăn?
Lạc giống đem trồng trộn lẫn tro phân
Lén lút nuốt nhai, sá gì nhơ bẩn
Tôi không muốn nói điều tàn nhẫn
Nhưng thực tế là như vậy, kiếp tù nhân!
(1987)

ĐẢNG

*Đảng như hòn đá tảng
Đè lên vận mạng quê hương
Muốn sống trong hòa hợp yêu thương
Việc trước nhất, phải tìm phương hất
xuống!*

Hết

